

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2023 r. – UJ i in./Komisja**(Sprawa T-120/23)**

(2023/C 134/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: UJ I pozostałych 12 skarżących (przedstawiciel: M. Velardo, avvocata)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 maja 2022 r., na mocy których skarżący nie zostali wpisani na listę rezerwową konkursów EPSO/AD/380/19-AD 7 i EPSO/380/19-AD 9;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 lipca 2022 r. oddalających wniosek o ponowne rozpatrzenie niewpisania na listę rezerwową konkursu EPSO/AD/380/19-AD 7 oraz, w przypadku skarżących UJ, UL, UM i UU, konkursu EPSO/380/19-AD 9;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 5 listopada 2022 r., sformułowanych fikcyjnie w wyniku ponad czteromiesięcznego milczenia Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO), oddalających zażalenie złożone wspólnie przez skarżących na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”).
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenie przepisów regulujących system językowy w instytucjach europejskich. Przeprowadzenie egzaminu pisemnego i ustnego w języku innym (angielskim lub francuskim) niż ich język ojczysty uniemożliwiło właściwą ocenę ich umiejętności, ponieważ wynik ich testów był również uzależniony od poziomu znajomości języka. Doprowadziło to również do naruszenia art. 27 regulaminu pracowniczego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równego traktowania kandydatów, braku obiektywnej oceny kandydatów (orzecznictwo Glantenay) oraz naruszenia art. 5 ust. 1 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego. Niektórzy z nich powtórzyli testy pisemne, których poziom trudności był znacznie niższy. Porównanie kandydatów podczas testów w centrum oceny było utrudnione, ponieważ komisja konkursowa nie sprawdziła wcześniej prawdziwości oświadczeń zawartych w kwestionariuszu oceny zdolności.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i związanej z nim zasady równości stron postępowania (art. 47 karty praw podstawowych), ponieważ skarżący nie mogli poznać pełnego uzasadnienia wykluczenia ich z konkursu przed wniesieniem skargi. Wiązało się to również z naruszeniem zasady równości stron w postępowaniu.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 5 akapity piątej i szóstej załącznika III do regulaminu pracowniczego w zakresie, w jakim komisja konkursowa nie umieściła na liście rezerwy kadrowej liczby kandydatów równej co najmniej dwukrotności liczby stanowisk zgłoszonych do konkursu.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia ogłoszenia o konkursie, art. 5 akapit pierwszy załącznika III do regulaminu pracowniczego, a w konsekwencji oczywistego błędu w ocenie, ponieważ w konkursie AD 7 oceniane było również zdolności przywódcze (leadership) kandydatów, podczas gdy kryterium to zarezerwowane było wyłącznie dla [konkursu] AD 9.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad, o których mowa w wyroku Di Prospero/Komisja oraz naruszenia art. 27 regulaminu pracowniczego i zasady równości, ponieważ ogłoszenie o konkursie nie zezwalało na uczestnictwo w dwóch konkursach dla AD 7 i AD 9, a jednocześnie na listę rezerwową dla AD 7 przeniesiono automatycznie niektórych kandydatów, którzy zgłosili się do konkursu dla AD 9.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania kandydatów i braku obiektywizmu w ocenach ze względu na niespójność komisji konkursowej z powodu częstych zmian jej składu i braku osoby śledzącej pracę („shadowing”) jej przewodniczącego.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2023 r. – VA/Komisja

(Sprawa T-123/23)

(2023/C 134/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VA (przedstawiciel: N. de Montigny, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenia nieważności decyzji PMO z dnia 11 maja 2022 r., uchylającej prawo skarżącego do otrzymywania, od dnia 1 lipca 2021 r., dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu i dodatku edukacyjnego oraz uchylającej także ulgi podatkowe związane z dodatkiem na dziecko pozostające na utrzymaniu;
- stwierdzenie nieważności decyzji PMO.1 z dnia 13 czerwca 2022 r., stwierdzającej, na podstawie art. 85 regulaminu pracowniczego, zwrot kwoty 3 500 EUR;
- zasądzenie od strony pozwanej zapłaty na rzecz skarżącego świadczenia w kwocie 2 441,84 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję z dnia 11 maja 2022 r., strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia pojęć dziecka pozostającego na utrzymaniu i uczęszczania do placówki edukacyjnej, uprawniających skarżącego do otrzymywania dodatków edukacyjnego i na dziecko pozostające na utrzymaniu do końca roku szkolnego.
2. Zarzut drugi dotyczący nierówności traktowania przez Urząd Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO), dzieci które pomyślnie ukończyły pierwszą sesji egzaminacyjną na studiach a tymi, które pomyślnie ukończyły drugą sesję egzaminacyjną.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i naruszenia zasady dobrej administracji.

Na poparcie skargi na decyzję z dnia 13 czerwca 2022 r., strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem głównym, dotyczący okoliczności, że skarżący był uprawniony do pobierania dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu i dodatku edukacyjnego na swoją córkę w okresie od 1 lipca do 30 września 2021 r.
 2. Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący okoliczności, że wypłata kwoty 3 500 EUR była zasadna i nie była bezprawna. Nawet zakładając, że wypłata ta była bezprawna, skarżący uważa, że należy uznać, iż nie miał on świadomości niezgodności z prawem tej wypłaty oraz, że w każdym razie niezgodność z prawem nie była bynajmniej oczywista ponieważ mógł on zasadnie sądzić, że wypłata ta była zgodna z prawem.
-